

Geyik ve Kar Tanesi

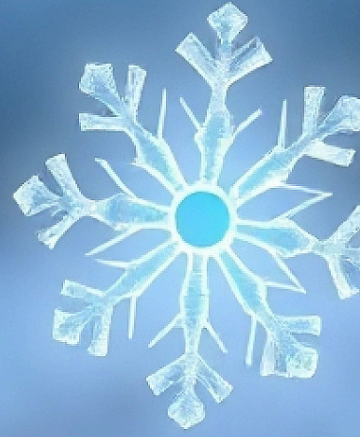
Çınar BİBER

Geyik ve Kar Tanesi

Çınar BİBER

Kışın tam ortasında, dünya beyaza bürünmüşken, Pip adında küçük bir geyik karlı çayırda seğirtiyordu. Sıcak kahverengi tüyleri krem rengi beneklerle kaplıydı ve kocaman kara gözleri merakla parlıyordu. Hava ayaz ve soğuktu, her nefesinde minik bir bulut gibi buhar çıkıyordu. Pip kışı severdi; sessiz karı ve kırağılı ağaçlarıyla. Ve her zaman keşfedecek yeni bir şey arardı.

Pip yürürken gözüne minicik bir parl ltı iliřti. Bu, toynağından büyük olmayan bir kar tanesiydi; havada süzölüyor ve soluk mavi bir ıřıkla parlıyordu. Kar tanesinin altı narin ucu ve yumuřak, ıřıltılı bir halesi vardı. Pip hayatında bu kadar güzel bir řey görmemiřti. Bir adım yaklařtı, kar tanesi ise sanki onu izlemesini istiyormuř gibi tam ulařamayacağı bir yerde dans etti.

Pip kar tanesinin peşinden çayırı geçti, küçük bir tepenin üzerinden aştı ve çam ağaçlarından oluşan bir koruya girdi. Kar tanesi pırıldayıp döndü ve arkasında ışıltılı bir iz bıraktı. Pip'in kalbi heyecanla hızlı hızlı çarpıyordu. Daha önce hiçbir kar tanesinin böyle davrandığını görmemişti. Neredeyse canlı gibiydi ve onu nereye götürdüğünü merak ediyordu.

Kar tanesi bir kar yığınının üzerinde durdu ve dönmeye başladı. Işığı daha da parladı ve ortasında minik, dost canlısı bir yüz belirdi. İki nokta göz Pip'e kırıştı ve altlarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. 'Merhaba, küçük geyik,' dedi kar tanesi, çınlayan buz gibi bir sesle. 'Sana gösterecek harika bir şeyim var. Benimle gelir misin?' Pip başını salladı, gözleri hayretle kocaman açılmıştı.

Kar tanesi Pip'i karın farklı görüldüğü bir yere götürdü. Hafif, gümüşü bir ışıqla pırıldıyordu. 'Burası gizli bir bahçenin girişi,' dedi kar tanesi. 'Karın altında saklı ve yalnızca küçük harikaları fark edenler bulabilir onu.' Pip heyecanlandı. Küçük şeyleri her zaman sevmiştir: minik tomurcukları, küçük çakıl taşlarını ve şimdi de bu büyülü kar tanesini.

Kar tanesi kara dokundu ve buzdan bir kapı belirdi. 'İçeri gel,' dedi. Pip içeri adım attı ve soluğu kesildi. Karın altında eşi benzeri olmayan bir bahçe vardı. Buzdan çiçekler her renkte parlıyor, kırığıdan ağaçlar elmas gibi ışıldıyordu. Hava yumuşak, çınlayan bir müzikle doluydu. Pip'in gözleri kocaman açıldı. Böyle bir yeri hayal bile edemezdi.

Bahçenin ortasında kırağı ve kardan yapılmış bir figür duruyordu. Bir çocuk gibi küçüktü ve yerden hafifçe yüksekte süzülüyordu. Bedeni yarı saydamdı ve gözleri gümüş yıldızlar gibi parlıyordu. Saçları yumuşak kar tanelerinden yapılmıştı ve buz sarkıtlarıyla süslü bir pelerin giyyordu. Başında donmuş meyvelerden minik bir taç vardı. Pip'e sıcacık gülümsedi.

'Hoş geldin, küçük geyik,' dedi Kış Bahçesi Ruhü. 'Ben bu bahçenin bekçisiyim. Burası büyü ve harikalarla dolu bir yer, yukarıdaki dünyadan saklı. Buraya pek az kişi yolunu bulur. Özel bir kalbin olmalı.' Pip gurur ve mutluluk duydu. Işıldayan çiçeklere ve parıldayan ağaçlara baktı ve burayı asla unutmayacağını biliyordu.

Kar tanesi Pip'in boynuzlarının etrafında dans etti ve ucuna kondu, yumuşakça parlayarak. 'Bu bahçe küçük harikalarla dolu,' dedi. 'Yakından bak.' Pip göz kırpar gibi açılıp kapanan minik buz çiçekleri gördü. Narin kanatlarında uçuşan kırağı kelebekleri gördü. Akarken şarkı söyleyen sıvı gümüşten bir dere gördü. Nereye baksa büyülü bir şey vardı.

Kış Bahçesi Ruhu Pip'e minik fenerler gibi parlayan donmuş meyvelerle kaplı bir çalı gösterdi. 'Her meyve bir dilek taşır,' dedi. 'Bir dilek tutarsan gerçek olur—ama yalnızca küçük büyüye inanırsan.' Pip bir an düşündü. Çevresindeki küçük harikaları fark etmeyi her zaman hatırlamayı diledi. Meyve daha parlak ışıldadı ve Pip dileğinin duyulduğunu anladı.

Pip saatlerce bahçeyi keşfetti, ama sonra kar tanesi fısıldadı: 'Gitme vakti. Bahçe birazdan uykuya dalacak.' Pip biraz üzüldü. Bu büyülü yerden ayrılmak istemiyordu. Kış Bahçesi Ruhu burnuna usulca dokundu. 'Üzülme,' dedi. 'Büyü her zaman seninle. Sadece onu araman gerek.' Ona hediye olarak minik bir buz çiçeği verdi.

Kar tanesi Pip'i buzdan kapıdan geri, karlı çayıra götürdü. Kapı arkalarından kapandı ve kar yığını yeniden sıradan göründü. Ama Pip sırrı biliyordu. Toynağındaki buz çiçeğine baktı, yumuşak bir ışıkla parlıyordu. 'Teşekkür ederim, kar tanesi,' dedi. 'Asla unutmayacağım.' Kar tanesi gülümsedi ve havada döndü.

Kar tanesi Pip'in boynuzundan usulca havalandı ve gökyüzüne doğru süzüldü. 'Unutma,' diye seslendi, 'en küçük şeyler bile büyük büyü barındırabilir. Gözlerini açık tut, küçük geyik.' Sonra gökyüzünden düşen diğer kar tanelerine katıldı ve Pip hangisinin o olduğunu ayırt edemedi. Ama onun orada olduğunu, kendisini gözetlediğini biliyordu.

Pip kış akşamında evine doğru seğırtti, buz çiçeğı hâlâ toynağında parlıyordu. Karın ay ışığında nasıl pırıldadığını, ağaçların gökyüzüne karşı nasıl desenler oluşturduğunu ve kendi nefesinin nasıl minik bulutlar yaptığını fark etti. Bütün bu küçük harikalar başından beri oradaydı. Sadece yeterince yakından bakmamıştı.

O günden sonra Pip, bir şeyleri fark eden geyik olarak tanındı. Bir kar tanesinin bir dala konuşunu ya da bir dalda minik bir buz sarkıtının oluşunu izlemek için dururdu. Arkadaşları ona neden hep bu kadar mutlu olduğunu sordular. 'Çünkü her yerde büyü var,' dedi. 'Sadece onu araman gerek.' Ve arkadaşı kar tanesini hatırlayarak gülümserdi.

Böylece, krem benekli tüyleri ve kocaman kara gözleriyle küçük geyik, kış çayırında mutlu mesut yaşadı. Gizli bahçeyi de kar tanesinin dersini de hiç unutmadı. Her kış, kar yağdığında gökyüzüne bakar ve fısıldardı: 'Teşekkür ederim.' Çünkü en küçük kar tanesinin bile en büyük harikaya götürebileceğini biliyordu.